

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 maja 2016 r.
sprawy **A. D.**,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 listopada 2015 roku, sygn. X Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 17 kwietnia 2015 roku, sygn. XIV K [...],

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego A. D. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 17 kwietnia 2015 r., sygn. XIV K [...], Sąd Rejonowy w W., XIV Wydział Karny, uniewinnił oskarżonego A. D. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia oraz skazał oskarżonego, w ramach zarzutu postawionego mu w pkt II aktu oskarżenia, za przestępstwo z art. 279 § 1 w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych każda.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy skazanego Sąd Okręgowy w W. wyrokiem z 17 listopada 2015 r., sygn. X Ka [...], utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Od wyroku sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego,

zarzucając rażące naruszenie prawa, a mianowicie art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie w sposób całkowicie dowolny, w miejsce swobodnego, oceny dowodu z zeznań świadka M. R., które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, albowiem skutkowało odmówieniem wiarygodności zeznaniom tego świadka w części, z której wynikało, że skazany A. D. w czasie zarzuczonego mu czynu przebywał w innym miejscu, a zatem czynu tego nie mógł popełnić. Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Należy zauważyć, że autor kasacji zdaje się nie do końca poprawnie postrzegać rolę nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W szczególności przypomnieć wypada, że kasacja jest środkiem zaskarżenia służącym kontroli poprawności postępowania odwoławczego i zasadniczo niedopuszczalne jest podnoszenie w kasacji uchybień, które miały miejsce w postępowaniu przed sądem I instancji. Tymczasem skarga wniesiona w przedmiotowej sprawie opiera się na zarzucie dotyczącym uchybienia popełnionego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, tj. dowolnej oceny dowodu z zeznań świadka M. R.. Zauważyć należy, że Sąd odwoławczy nie mógł naruszyć normy art. 7 k.p.k., gdyż nie dokonywał własnej oceny dowodów, lecz kontrolował ocenę dowodów przyjętą przez Sąd Rejonowy. Co więcej, kwestia oceny zeznań tego świadka była przedmiotem apelacji i została rozważona przez Sąd Okręgowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. I tak, na s. 2-4 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego, poddano analizie sposób dokonania przez Sąd Rejonowy oceny zeznań świadka M. R. Z rozważań tych wynika jednoznacznie, że Sąd Okręgowy zauważył dowolność dokonanej oceny i sprzeczność, w jaką popadł przy tym Sąd Rejonowy, lecz przyjął, że błąd ten nie miał wpływu na rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego, gdyż zeznania omawianego świadka nie mogły być uznane za wiarygodne w zakresie udzielanego skazanemu alibi. Rozważania te są logiczne i poparte rzeczową argumentacją. Trafnie zauważono tam, że zeznanie tego

świadka, zgodnie z którym skazany miał być obecny do późnego wieczora u swojej matki w dniu przeszukania pomieszczeń i rozpytania o skazanego przez funkcjonariuszy Policji, jest jaskrawo sprzeczne z niepodważalnym faktem, że funkcjonariusze ci nie zastali tam skazanego tego dnia. Wobec uznania, że alibi dostarczane przez świadka M. R. nie może być uznane za wiarygodne, Sąd Okręgowy doszedł do trafnego wniosku, że błędy Sądu Rejonowego w tym zakresie nie miały wpływu na rozstrzygnięcie. W konsekwencji przyjąć należy, że Sąd Okręgowy poprawnie, tj. zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k., dokonał kontroli odwoławczej wyroku Sądu Rejonowego w zakresie przestrzegania art. 7 k.p.k. w odniesieniu do zeznań świadka M. R., i zasadnie utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.